

02 διεθνή

Βρε πώς αλλάζουν οι καιροί...

Στο προηγούμενο φύλλο είχαμε τη φωτογραφία της Σούζαν Σάραντον, που συνελήφθη επειδή συμμετείχε σε διαμαρτυρία έξω από την έδρα του ΟΗΕ ενώ μιλούσε ο εγκληματίας Νετανιάχου. Γράφαμε και για το πόσο άπατη πήγε η περιοδεία του ποπ σταρ Εντ Σίραν αφότου αποδέχθηκε τον αποκλεισμό του ράπερ Μάκλμορ επειδή αυτός τοποθετήθηκε υπέρ της Παλαιστίνης. Αυτήν την εβδομάδα θα είχε θέση εδώ η φωτογραφία του Ρόμπερτ Ντελ Νάγια, του τραγουδιστή των Massive Attack, ο οποίος συνελήφθη την περασμένη Κυριακή στο Λίβερπουλ επειδή κρατούσε ένα πλακάτ που έγραφε: «Είμαι κατά της γενοκτονίας – Υποστηρίζω την Palestine Action». Τελικά επιλέχθηκε ο Μπόνο των U2, ο οποίος δεν κουραζόταν να δηλώνει πόσο αγαπά το Ισραήλ, ξαφνικά όμως τις προάλλες συνέκρινε τον ισραηλινό υπουργό Μπεν-Γκβίρ με τον Χίμλερ, επικεφαλής των SS και αρχιτέκτονα του Ολοκαυτώματος. Οι κακές γλώσσες λένε ότι το έκανε επειδή φοβάται να μην πάει άπατη και η δική του περιοδεία, καθώς διαισθάνεται ότι είναι πια καθολική η κατακραυγή για το παρακράτος. Αλλά χαλάλι, αφού –έστω ιδιοτελώς– είπε επιτέλους και κάτι σωστό.

Η αίσθηση του τέλους

■ ΤΟΥ ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΟ ΠΙΤΣΙΟΝΙ*

Μπορούμε να το διαπιστώσουμε από οποιαδήποτε γωνιά αυτής της Δύσης που μαστίζεται από κρίσεις: το νεοφιλελεύθερο μοντέλο που έχει επιβληθεί από τη δεκαετία του 1980 έχει φτάσει στο τέλος του κύκλου ζωής του. Τα μακροοικονομικά στοιχεία δύσκολα κατανοούνται, και ως εκ τούτου οι ιστορικές τάσεις δύσκολα διακρίνονται. Όμως είναι ευδιάκριτες οι αλλαγές στην πολιτική εκπροσώπηση (κομματικό σύστημα, εκλογικά αποτελέσματα κ.λπ.). Τα τελευταία δέκα χρόνια έχουν αποκαλύψει ένα σταθερό μοτίβο: Παντού, και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού, η «κοινή γνώμη» ριζοσπαστικοποιείται προς τα άκρα, ενώ το «μεγάλο κέντρο» διαλύεται.

Η Αμερική του Τραμπ έχει μετατρέψει αυτή τη διαδικασία σε πρότυπο. Η κρίση της ηγεμονίας έναντι του υπόλοιπου κόσμου έχει μεταφραστεί σε πραγματική κοινωνική οπισθοδρόμηση, σε γενική εξαθλίωση τόσο των κατώτερων τάξεων όσο και της «μεσαίας τάξης». Η πιο άμεση και απλή αντίδραση ήταν και παραμένει η γνωστή: η επιδίωξη ανάκτησης μεριδίων των αυτοκρατορικών εσόδων και η εξάλειψη της «σπατάλης» (την οποία υποτίθεται ότι προκαλούν οι «ξένοι»). Η κλοπή του πετρελαίου της Βενεζουέλας, η αρπαγή της Γροιλανδίας, η βίαιη απέλαση χιλιάδων μεταναστών κ.ο.κ. αποτελούν πλευρές της ίδιας προσπάθειας.

Ωστόσο, τα κοινωνικά συμφέροντα είναι πιο σύνθετα από ό,τι μπορούν να καλύψουν οι αντιδραστικές λύσεις. Έτσι, παράλληλα με την άνοδο της

ακροδεξιάς στην εξουσία, αναδύεται μια διαμετρικά αντίθετη απάντηση – αν και προς το παρόν πολύ λιγότερο ριζοσπαστική– η οποία θεωρεί μια ουσιαστική διόρθωση του υπάρχοντος μοντέλου ως τη μόνη κοινωνικά αποδεκτή λύση. Το να ονομάσουμε αυτή τη φιλοδοξία «σοσιαλισμό» είναι ίσως υπερβολικό, αλλά γεγονός παραμένει ότι η εγκυκλοπαίδεια της πολιτικής προσφέρει μόνο αυτόν τον όρο ως σχετικά κατάλληλο.

Το ζήτημα δεν είναι αν ο Μαμντάνι και οι άλλες αναδυόμενες προσωπικότητες είναι υποκειμενικά «αυθεντικοί σοσιαλιστές», ή συνειδητοί ανατροπείς του συστήματος κ.ο.κ. Το ζήτημα είναι υπάρχουν κοινωνικά συμφέροντα που μέχρι τώρα δεν εκπροσωπούσαν και καταστέλλονταν, και τα οποία απαιτούν λύσεις που δεν προβλέπονται από το νεοφιλελεύθερο μοντέλο. Οπότε, προς το παρόν, βρίσκουν αυτόν τον τύπο εκπροσώπησης. Εδώ βρίσκεται η ρίζα της κατάρρευσης του πολιτικού κατεστημένου τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην Ευρώπη, που έδινε την εντύπωση ενός διπολισμού ο οποίος, όσον αφορά τη διακυβέρνηση, πλην «αισθητικών» ή «πολιτισμικών» διαφοροποιήσεων, έχει αποδειχθεί απολύτως πανομοιότυπος. Κάθε εκλογική αναμέτρηση μας διδάσκει το ίδιο μάθημα. Στις ενδιάμεσες εκλογές των ΗΠΑ στις 6 Νοεμβρίου, εκτός από τυχόν εκπλήξεις της τελευταίας στιγμής (παλιόι ή νέοι πόλεμοι που θα πυροδοτηθούν σκόπιμα), θα δούμε πολύ πιο καθαρά μια πόλωση μεταξύ του δεξιού «MAGA» –που βρί-

σκεται τώρα σε κρίση– και μιας «σοσιαλιστικής» ανόδου που αποτελείται από προσωπικότητες οι οποίες έχουν νικήσει, στις προκριματικές εκλογές, δεκάδες παλιά όργανα της «δημοκρατικής» πτέρυγας του κατεστημένου...

Όπου κι αν κοιτάξεις, αισθάνεσαι το τέλος μιας εποχής να διαπερνά κάθε δημόσια πράξη και λέξη. Ο ορίζοντας του πολέμου πλησιάζει, τρομάζοντας τους περισσότερους, εμφανιζόμενος ως η χειρότερη λύση, συνθλίβοντας τους πάντες και επιβάλλοντας ριζοσπαστική σκέψη. Χωρίς εκπτώσεις ή ψευδαισθήσεις.

Αυτό που χρειάζεται είναι ένα υψηλό όραμα, ικανό να κοιτάξει πέρα από το παρόν. Αλλά είναι αδύνατο να το ζητήσουμε αυτό από αυτή την άρχουσα τάξη, που βασίζεται στον αρπακτικό ατομικισμό και στην υπακοή στη νεοφιλελεύθερη «μονοδιάστατη σκέψη». Τίποτα δεν μπορεί να προκύψει από αυτήν την τάξη, εκτός από το αδύνατο όνειρο μιας επιστροφής στο παρελθόν. Ούτε καν μια «μεταρρυθμιστική εναλλακτική» δεν μπορεί να προκύψει, αφού της λείπουν και η κουλτούρα και οι προϋποθέσεις.

Δεν θα υπάρξουν πραγματικές λύσεις χωρίς μια αξιόλογη εναλλακτική, και κανείς δεν θα μας την προσφέρει ενώ εμείς παρακολουθούμε παθητικά. Ο καιρός της αναμονής για καλύτερες εποχές έχει επίσης τελειώσει...

* *Editorial της ιταλικής ηλεκτρονικής εφημερίδας Contropiano (www.contropiano.org), που εδώ αποδίδεται συντετμημένα.*

γυρίζει

Τι είπες τώρα...

► Έγκριτος δημοσιογράφος έγραψε ότι «το Ισραήλ ανέπτυξε στρατό στον νότιο Λίβανο». Σαν να λέμε, η Τουρκία ανέπτυξε στρατό στην Κύπρο, οι ΗΠΑ ανέπτυξαν στρατό στο Ιράκ, η Ρωσία ανέπτυξε στρατό στην Ουκρανία κ.ο.κ. Τουλάχιστον παίρνει το κατιτίς του από την πρεσβεία, ή εκδίδεται αφιλοκερδώς;

► Τελικά οι 5 μοχθηροί τρομοκράτες που συνελήφθησαν κοντά σε αμερικανική βάση στη Βρετανία και ήταν έτοιμοι να την ανατινάξουν και το πληροφορήθηκε σε χρόνο μηδέν όλη η υφήλιος και πιεσάχτηκε και ο Τραμπ και είπε ότι τους παρακολουθούσαν καιρό και καθοδηγούνταν από το Ιράν και ήταν και μελαμψοί (αλλά τελικά ήταν πειραγμένη η φωτογραφία)... αφέθηκαν ελεύθεροι. Ντροπή! Ούτε μια προβοκάτσια της προκοπής δεν μπορεί να στηθεί πια.

► Αλλά έχουμε ρεζέρβα και το αεροπλάνο που πήγαινε από το Ντουμπάι στο Ισραήλ, του οποίου ο συγκυβερνήτης έβγαλε τσεκούρι ή κοπίδι –αδιευκρίνιστο ακόμα– κι έκοψε το χέρι του κυβερνήτη από τον ώμο και του άνοιξε και το κεφάλι (τα είπε όλα αυτά ο Νετανιάχου, που είναι τέρας αξιοπιστίας), αλλά ο μονόχειρας άνοιξε την πόρτα και μπήκε ένας υδραυλικός που εξουδετέρωσε τον τρομοκράτη, και έπιασε τον λεβιέ (ο υδραυλικός) και ξανασήκωσε το αεροπλάνο που έπεφτε, ώσπου τελικά δύο άλλοι πιλότοι (που δόξα τω Θεώ έτυχε να βρεθούν εκεί) οδήγησαν σώο και αβλαβές το αεροσκάφος στη Σαουδική Αραβία.

► Ευτυχώς, ο συγκυβερνήτης συνελήφθη και ανακρίνεται από τους Σαουδάραβες, που όμως τελικά θα τον στείλουν δια τα περαιτέρω στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, τα οποία πρακτικά είναι παραμάγαζο του Ισραήλ, ώστε να τον ανακρίνουν και οι ισραηλινοί. Οπότε οσονούπω, μόλις σοβαρευτεί λίγο και η Μοσάντ που τώρα τελευταία κάνει μισές δουλειές, θα μάθουμε όλη την αλήθεια.

► Δεν πρόλαβαν να κοπάσουν οι πανηγυρισμοί για την πρωτιά του κόμματος της Αριστεράς στο Βερολίνο, και διέρρευσε στα συστημικά ΜΜΕ ότι η ηγεσία θα διαγράψει τη Χάνα Μπρουνς διότι αρνήθηκε να καταδικάσει τη Χαμάς. Το απαίτησαν οι Σοσιαλδημοκράτες, λέγοντας ότι «δεν θα συνεργαστούν ποτέ με ένα αντισημικό κόμμα», ενώ οι Πράσινοι τόνισαν ότι «κάθε κόμμα πρέπει να κάνει σαφές ότι υποστηρίζει αποφασιστικά το Ισραήλ», οπότε η Αριστερά έσπευσε να συμμορφωθεί. Σου λέει, δεν θα αφήσουμε τώρα μια παλιοπαλαιστίνη να χαλάσει τις προτεραιότητες του βερολινέζικου προλεταριάτου...

► 61 εταιρίες προστέθηκαν στη λίστα του ΟΗΕ για επιχειρήσεις που «κάνουν μπίζνες» στους παράνομους ισραηλινούς εποίκισμούς της Δυτικής Όχθης, ανεβάζοντας το σύνολο σε 214. Οι περισσότερες είναι ισραηλινές, αλλά υπάρχουν και 8 αμερικανικές, 3 ισπανικές, 2 γαλλικές, 2 βρετανικές... και 2 κινεζικές. Μόνο μην το μάθει ο Σι Τζινπίνγκ κι εξαπολύσει καμιά Πολιτιστική Επανάσταση!